

¹³ Serious and organised crime Threat assessment. Crime in the age of technology. European Police Office 2017. 60 p. – P. 13 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : https://www.europol.europa.eu/sites/default/files/documents/report_socta2017_1.pdf

Резюме

Філіппов С. О. Криминологічне значення показника «ціна транскордонної злочинності».

У статті охарактеризовано системоутворюючий зв'язок показника «ціна транскордонної злочинності» з діяльністю щодо протидії цій злочинності. Мета дослідження полягає в знаходженні оптимальних параметрів соціально негативних наслідків транскордонних злочинів, що підлягають вимірюванню для визначення ціни злочинності. Завданням, яке розв'язується для досягнення цієї мети, є теоретичне обґрунтування можливостей та доцільності квантифікації наслідків, що містять не тільки кількісні, а й якісні характеристики.

Ключові слова: транскордонна злочинність, ціна злочинності, кримінальні загрози, наслідки злочину, SOCTA.

Резюме

Филиппов С. А. Криминологическое значение показателя «цена трансграничной преступности».

В статье охарактеризована системообразующая связь показателя «цена трансграничной преступности» с деятельностью по противодействию этой преступности. Цель исследования состоит в нахождении оптимальных параметров социально негативных последствий трансграничных преступлений, подлежащих измерению для определения цены преступности. Задачей, которая решается для достижения данной цели, является теоретическое обоснование возможности и целесообразности квантификации последствий, включающих не только количественные, но и качественные характеристики.

Ключевые слова: трансграничная преступность, цена преступности, криминальные угрозы, последствия преступления, SOCTA.

Summary

Filippov S. Criminological meaning of «the cost of cross-border crime» indicator.

The article describes the system-forming link between the indicator “cost of cross-border crime” and the activity on counteracting this crime. The purpose of the study is to find the optimal parameters for the socio-negative effects of the crossborder crimes to be measured in order to determine the cost of a crime. The task that is solved to achieve this goal is the theoretical substantiation of the possibility and feasibility of quantization of consequences, including not only quantitative but also qualitative characteristics.

Key words: cross-border crime, cost of crime, crime threat, crime's consequences, SOCTA.

УДК 343.13 (477)

Т. Г. ФОМІНА

Тетяна Григорівна Фоміна, кандидат юридичних наук, доцент Харківського національного університету внутрішніх справ

**ТИМЧАСОВИЙ АРЕШТ ЯК СПЕЦІАЛЬНИЙ ВИД ТРИМАННЯ ПІД ВАРТОЮ:
ПІДСТАВИ ТА ПРОЦЕСУАЛЬНИЙ ПОРЯДОК ЗАСТОСУВАННЯ**

Сучасна криминогенна ситуація набуває такого розвитку, що поширення злочинів за межі власних державних кордонів є явищем не новим. На сьогодні об'єднання зусиль держав у цьому напрямі має важливе значення, оскільки направлено передусім на збереження державного суверенітету. Відповідно, це спонукає до міжнародної співпраці під час здійснення діяльності, пов'язаної із попередженням та розслідуванням злочинів, які мають транснаціональний характер або виходять за межі України. Одним із основних видів міжнародного співробітництва в межах кримінального провадження є екстрадиція. Під час вирішення питання про екстрадицію до особи можуть бути застосовані такі запобіжні заходи, як: 1) затримання особи, яка вчинила кримінальне правопорушення за межами України; 2) тимчасовий арешт; 3) екстрадиційний арешт; 4) запобіжний захід, не пов'язаний із триманням під вартою, для забезпечення видачі особи на запит іноземної держави.

Оскільки тимчасовий арешт є одним із видів запобіжних заходів, який може бути застосовано під час здійснення екстрадиції, то слід вказати, що правову природу запобіжних заходів досліджували такі вчені, як Ю. М. Грошевой, В. Г. Даєв, А. Я. Дубинський, З. З. Зінатуллин, М. І. Капінус, Л. М. Карнєєва, Ю. Д. Лившиц, В. О. Михайлов, М. М. Михеєнко, І. Л. Петрухін, В. В. Рожнова, М. С. Строгович, В. М. Тертишник, Н. В. Ткачова, А. Я. Хитра та інші. Разом із тим більшість праць присвячена дослідженню сутності загальних видів запобіжних заходів. Відсутність єдиного наукового бачення у визначенні поняття та правильного застосування запобіжних заходів при здійсненні міжнародного співробітництва, зокрема екстрадиції, спонукає висловити свої міркування з цього приводу.

Метою даної статті є визначення особливостей процесуального порядку застосування тимчасового арешту відповідно до національного законодавства та висвітлення практичних проблем під час обрання даного виду запобіжного заходу.

Тимчасовий арешт займає, умовно кажучи, серединне положення між затриманням особи та вирішенням питання про застосування до неї екстрадиційного арешту. Так, у разі затримання особи, яка вчинила кримінальне правопорушення за межами України, протягом 72 годин повинно бути вирішено питання про звільнення особи або застосування до неї запобіжного заходу у вигляді тимчасового арешту. *Тимчасовим арештом*, відповідно до п. 10 ч. 1 ст. 541 КПК України, є взяття під варту особи, розшукуваної за вчинення злочину за межами України, на строк, визначений КПК України або міжнародним договором України, до отримання запиту про видачу (екстрадицію).

Як визначено у положеннях ч. 1 ст. 16 Європейської конвенції про видачу правопорушників 1957 р. у термінових випадках компетентні органи запитуючої Сторони можуть звертатися із запитом про тимчасовий арешт розшукуваної особи. Компетентні органи запитуючої Сторони вирішують це питання відповідно до свого законодавства¹. У Конвенції СНД 1993 р. не вживається термін «тимчасовий арешт», але передбачено можливість взяття особи під варту або її затримка до одержання вимоги про видачу. У положеннях ч. 1 ст. 61 Конвенції СНД 1993 р. вказано, що особа, видача якої потрібна, за клопотанням може бути узята під варту також і до одержання вимоги про видачу. У клопотанні повинно бути посилення на постанову про узяття під варту або на вирок, що вступив у законну силу, і вказівка на те, що вимога про видачу буде представлена додатково. Клопотання про узяття під варту до одержання вимоги про видачу може бути передано поштою, телеграфом, телексом або телефаксом². У ст. 12 Рамкового рішення Ради Європейського Союзу про європейський ордер на арешт і процедури передачі осіб між державами-членами 2002 р. зазначено, що коли особа затримана на підставі європейського ордеру на арешт, судовий орган, який виконує ордер, вирішує питання про необхідність тримання особи під вартою відповідно до права держави-члена, що виконує ордер³.

За даними Державної судової адміністрації України, у 2013 р. судами першої інстанції було розглянуто 10 запитів (клопотань, скарг) про застосування тимчасового арешту (задоволено – 10); у 2014 р. розглянуто 10 (задоволено – 7); у 2015 р. розглянуто 9 (задоволено – 8); у 2016 р. розглянуто 22 (задоволено – 16); за I півріччя 2017 р. розглянуто 19 (задоволено – 15)⁴.

Строк застосування тимчасового арешту, відповідно до ч. 1 ст. 583 КПК України, становить сорок днів або інший встановлений відповідним міжнародним договором України строк. Слід зазначити, що дані положення відповідають положенням ч. 4 ст. 16 Європейської конвенції про видачу правопорушників 1957 р., де визначено, що тимчасовий арешт може бути припинено, якщо упродовж 18 днів після арешту запитувана Сторона не отримує запиту про видачу правопорушника і необхідні підтвердуючі документи. У будь-якому випадку цей період не може перевищувати 40 днів від дати здійснення такого арешту. Можливість тимчасового звільнення у будь-який час не виключається, однак запитувана Сторона вживає будь-яких заходів, які, на її думку, необхідні для запобігання втечі розшукуваної особи⁵. У ч. 1 ст. 62 Конвенції СНД 1993 р., якою регламентуються питання надання правової допомоги країнами СНД, встановлено інший строк – один місяць⁶.

Разом з тим слід враховувати, що строк тимчасового арешту може бути встановлений міжнародним договором України. Так, наприклад, ст. 15 Договору між Україною та Федеративною Республікою Бразилія про видачу правопорушників від 21 жовтня 2003 р. передбачено, що в термінових випадках запитуюча сторона може зробити запит про попереднє затримання особи, видача якої запитується, а також арешт предметів, пов'язаних зі злочиним. Запит протягом шістдесяти днів повинен бути підтверджений належним чином обґрунтованим запитом про видачу⁷. У такому випадку при вирішенні питання про обрання тимчасового арешту слід застосовувати міжнародні двосторонні договори, якими встановлено інший строк, ніж передбачений у КПК України.

Враховуючи те, що строк тимчасового арешту чітко визначений, виникає питання, з якого моменту його необхідно враховувати. Вважаємо, що даний строк починає плинати не з моменту винесення ухвали слідчим суддею про застосування тимчасового арешту, а саме – з моменту затримання особи в порядку ст. 582 КПК України. У такому разі слідчий суддя повинен обов'язково вказати строк дії ухвали, тобто кінцевий термін тримання особи під вартою. У іншому разі, тобто, коли слідчий суддя в ухвалі не вкаже кінцевого терміну застосування тимчасового арешту, це буде суттєвим порушенням прав особи. З цього приводу ЄСПЛ також зауважив: необхідно, щоб постанова про тримання під вартою містила конкретні підстави та встановлювала конкретний граничний строк (Мелоні проти Швейцарії, § 53)⁸.

У випадку, коли від іноземної держави не надійшов або несвоєчасно надійшов запит про видачу, а максимальний строк тимчасового арешту закінчився, затримана особа підлягає негайному звільненню з-під тимчасового арешту. Разом з тим виникає питання, чи можливо здійснення повторного затримання особи після звільнення з-під тимчасового арешту? У даному випадку слід врахувати положення ч. 5 ст. 16 Європейської конвенції про видачу правопорушників 1957 р. та ч. 8 ст. 583 КПК України, де вказано, що таке звільнення не перешкоджає повторному арешту і видачі правопорушника у разі отримання в подальшому запиту про видачу.

Протягом строку застосування тимчасового арешту до особи, яка вчинила кримінальне правопорушення за межами України (40 днів або іншого строку, передбаченого міжнародним договором), центральний орган України має право звертатися до запитуючої сторони для **отримання необхідних документів**. Так, у ч. 2

ст. 12 Європейської конвенції про видачу правопорушників 1957 р. серед таких документів названі: а) оригінал або завірена копія обвинувального вироку та постанови суду або постанови про негайне затримання чи ордеру на арешт або іншого розпорядження, яке має таку ж силу та видано відповідно до процедури, передбаченої законодавством запитуючої Сторони; б) виклад правопорушень, за які вимагається видача. Час і місце їх вчинення, їх юридична кваліфікація і посилання на відповідні правові положення зазначаються якнайточніше; в) копія відповідних законодавчих актів або, коли це неможливо, виклад відповідного закону і, по можливості, якнайточніший опис відповідної особи, а також будь-якої іншої інформації, яка може сприяти встановленню її особистості та громадянства⁹. Аналогічні положення містяться й у двосторонніх договорах. Так, наприклад, у ч. 2 ст. 5 Договору між Україною та Ісламською Республікою Іран про видачу правопорушників від 11 травня 2004 р. зазначено: якщо запитуваній Стороні потрібна будь-яка додаткова інформація або документи, то вона може вимагати від іншої Сторони надати необхідну інформацію або документи та може встановлювати строк її отримання¹⁰. Ненадання компетентним органом іноземної держави на вимогу центрального органу України додаткових матеріалів або даних, без яких неможливе прийняття рішення за запитом про видачу (екстрадицію), відповідно до п. 4 ч. 1 ст. 589 КПК України є підставою для відмови у видачі особи.

З приводу отримання необхідних документів, у п. 4.14 Інструкції про порядок використання правоохоронними органами можливостей Національного центрального бюро Інтерполу в Україні у попередженні, розкритті та розслідуванні злочинів від 9 січня 1997 р. зазначено, що у разі надходження від органів іноземної держави згоди на видачу розшукуваної особи і повідомлення про її затримання (арешт) Генеральна прокуратура України дає доручення відповідним правоохоронним органам про прийом цієї особи. Разом із таким дорученням надсилається постанова про тримання під вартою особи, яка видається іншою державою, або офіційно завірена копія вироку, а також повідомляється, куди слід направити заарештованого та за яким органом він буде числитися¹¹.

Загалом, як свідчить узагальнення судової практики, застосування тимчасового арешту до особи, яка вчинила кримінальне правопорушення за межами України, суди розглядають справи зазначеної категорії, як правило, своєчасно, у встановлений законом строк, та відповідно до вимог ст. 583 КПК України. Так, наприклад, 20 серпня 2017 р. до Білоцерківського міськрайонного суду надійшло клопотання прокурора про обрання запобіжного заходу у виді тимчасового арешту громадянину Французької Республіки ОСОБА_4, який підозрюється у вчиненні злочинів, передбачених ст. ст. 113-6, 113-8, 121-4, 121-5, 132-71, 113-2, 113-3, 313-8, 324-1, 324-2, 324-3, 324-4, 324-5, 324-6, 324-7, 324-8 КК Французької Республіки, перебував у міжнародному розшуку та був затриманий уповноваженими працівниками ГУ контррозвідувального захисту інтересів держави в сфері економічної безпеки СБУ 18 вересня 2017 р. о 16 год.50 хв. На затримання та арешт ОСОБА_4 6 квітня 2017 р. паном Рене-Кро, головою суду Високої інстанції м. Париж, видано Європейський ордер. Заслухавши затриманого, перевіrivши документи, що містять дані про вчинення ОСОБА_4 злочинів на території іноземної держави та щодо необхідності його затримання компетентним органом іноземної держави, документи, що підтверджують особу затриманого, суд дійшов висновку щодо необхідності обрання до ОСОБА_4 запобіжного заходу у виді тимчасового арешту строком на 40 діб¹².

Тимчасовий арешт застосовується до особи виключно на підставі ухвали слідчого судді. На важливості судового контролю за дотриманням прав людини, яка була затримана на території України як така, що розшукується іноземною державою у зв'язку із вчиненням кримінального правопорушення, під час прийняття рішення про застосування тимчасового арешту наголошується й у науковій літературі¹³. Ініціатором розгляду такого питання є прокурор, у межах територіальної юрисдикції якого здійснено затримання. Разом із тим **зміст клопотання про застосування тимчасового арешту** у КПК України не визначено. Проте його зміст суттєво відрізняється від клопотання про застосування запобіжних заходів у загальному порядку, визначений у ст. 184 КПК України. Тому вважаємо, що клопотання про застосування тимчасового арешту повинно містити: 1) відомості про затримання особи, яка вчинила кримінальне правопорушення за межами України (дата, час та місце затримання особи; назва компетентного органу України та прізвище, ім'я та по батькові уповноваженої службової особи, яка здійснила затримання; норми КПК України, в порядку якої особу було затримано); 2) відомості про особу, щодо якої вноситься клопотання (прізвище, ім'я та по батькові, дата та місце народження; громадянство); 3) відомості про запитуючу сторону, яка розшукує особу (найменування держави та компетентного органу або найменування міжнародної організації); 4) відомості про кримінальне провадження запитуючої сторони щодо затриманої особи (відомості про повідомлену компетентним органом запитуючої сторони підозру, обвинувачення, оголошення особи в розшук, відомості про обрання щодо особи запобіжного заходу компетентним органом іноземної держави); 5) відомості про кримінальні правопорушення, вчинені особою згідно із законом про кримінальну відповідальність запитуючої сторони (статті кримінального закону запитуючої сторони); 6) відомості про інкриміновані кримінальні правопорушення за законодавством України (статті закону України про кримінальну відповідальність із зазначенням санкції; строк давності притягнення до кримінальної відповідальності за вчинене особою кримінальне правопорушення); 7) посилання на положення КПК України та міжнародного договору, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України.

Окремо зазначимо, що на вимогу п. 2 ч. 1 ст. 583 КПК України передбачено, що **до клопотання про застосування тимчасового арешту додаються документи**, що містять дані про вчинення особою злочину на території іноземної держави та обрання щодо неї запобіжного заходу компетентним органом іноземної держави. Разом із тим чинним КПК України не конкретизовано перелік таких документів. Відповідно, таки-

ми документами є ті, що у будь-який спосіб свідчать про факт вчинення злочину на території іншої держави. Наприклад, в Україні таким документом можна вважати ухвалу слідчого судді про застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою.

Слід вказати, що клопотання про застосування тимчасового арешту повинно бути розглянуто у найкоротший строк, але не пізніше 72 годин з моменту затримання (ч. 5 ст. 583 КПК України). Зрозуміло, що отримання протягом цього часу від іноземної держави належним чином оформлених документів часто є неможливим. У зв'язку з тим підтверджуючим документом про вчинення особою злочину на території іноземної держави може бути як судове рішення держави, якою розшукується особа, про взяття її під варту, так і лист Інтерполу про перебування особи у міжнародному розшуку та застосування до неї арешту.

Крім того, слід наголосити, що прокурору при ініціюванні застосування тимчасового арешту і слідчому судді при вирішенні питання про його застосування **необхідно детально обґрунтовувати мотиви обрання цього виду запобіжного заходу**, враховуючи при цьому підстави для такого рішення, визначені як у КПК України, так і в міжнародних договорах, згода на використання яких надана Верховною Радою України, що визначають порядок, підстави та умови видачі осіб.

Аналіз судової практики України свідчить про те, що є випадки, коли прокурори звертаються з клопотанням про застосування тимчасового арешту і належним чином його не обґрунтовують. Так, наприклад, у результаті розгляду клопотання прокурора про застосування тимчасового арешту до громадянина ОСОБА_2, на 40 діб до надходження запиту про його видачу від компетентних органів Угорської Республіки, суд дійшов висновку про його необґрунтованість та невідповідність доданих до нього документів вимогам кримінального процесуального законодавства, тому в задоволенні такого клопотання відмовив з таких мотивів. Так, у поданому прокурором міжнародному ордері на арешт, виданому районним судом міста Мішкольц 21 липня 2016 р. лише припускається, а не стверджується, що громадянин Угорщини ОСОБА_2 вчинив злочин, крім того, у вказаному документі не зазначено, на території якої держави було вчинено злочин. Також прокурором не було подано документи, що підтверджують особу затриманого. Як вбачається з матеріалів справи, прокурор додав до клопотання про застосування тимчасового арешту фотокопії документів на невідомій для суду мові з фотографіями особи, схожої на особу, щодо якої було подано клопотання про застосування тимчасового арешту. При цьому дані документи не було перекладено українською мовою, а відтак суд був позбавлений можливості надати їм належну оцінку. Також прокурором взагалі не надано докази, що підтверджують перебування ОСОБА_2 в міжнародному розшуку¹⁴. Слід врахувати недоліки у правозастосовній практиці та окремо наголосити, що якість та обґрунтованість вивчених нами клопотань компетентних органів про застосування щодо осіб тимчасового арешту не завжди відповідають вимогам національного законодавства України та положенням міжнародних договорів.

Разом із тим позиція Генеральної прокуратури з цього питання є іншою. Як зазначено у Листі «Про практику застосування міжнародних договорів та окремих положень Кримінального процесуального кодексу України» від 1 серпня 2017 р. № 14-28, положеннями чинного законодавства встановлено мінімальні вимоги до обсягу документів та відомостей, які надаються суду з клопотанням про застосування тимчасового арешту, оскільки процесуальні рішення ухвалюються в іноземній державі та їх переклад українською мовою на момент затримання особи на території України відсутній¹⁵.

З приводу даного питання зауважимо, що відповідно до положень ч. 1 ст. 29 КПК України кримінальне провадження здійснюється державною мовою. Сторона обвинувачення, слідчий суддя та суд складають процесуальні документи державною мовою. Відповідно, вважаємо, що прокурор, звертаючись до слідчого судді із клопотанням про застосування тимчасового арешту, повинен надати належним чином оформлені документи, що містять дані про вчинення особою злочину на території іноземної держави, зокрема й забезпечити переклад необхідних документів українською мовою.

Отже, можемо зробити такі висновки. Враховуючи особливі підстави, порядок, строк застосування тимчасового арешту та статус особи, стосовно якої може бути обрано даний вид запобіжного заходу, тимчасовий арешт є спеціальним видом тримання під вартою. Хоча процесуальний порядок та підстави застосування тимчасового арешту визначено на рівні КПК України, у правовій регламентації даного питання наявні деякі проблеми, зокрема відсутнє чітке визначення змісту клопотання про застосування тимчасового арешту. Крім того, у практичній діяльності виникає проблема належного обґрунтування прокурором клопотання про обрання даного виду запобіжного заходу. Разом із тим прокурору при ініціюванні обрання тимчасового арешту і слідчому судді при вирішенні питання про його застосування необхідно детально обґрунтовувати мотиви обрання цього виду запобіжного заходу із врахуванням даних про вчинення особою злочину на території іноземної держави та обрання щодо неї запобіжного заходу компетентним органом іноземної держави.

¹ Європейська конвенція про видачу правопорушників: Міжнародний документ від 13 грудня 1957 р. // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України: [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_033

² Конвенція про правову допомогу і правові відносини у цивільних, сімейних і кримінальних справах: Міжнародний документ від 22 січня 1993 р. // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України: [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/997_009

³ Рамкове рішення Ради ЄС про європейський ордер на арешт і процедури передачі осіб між державами-членами: Міжнародний документ від 13 червня 2002 р. № 2002/584/ПВД // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України: [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/994_b17

⁴ Звіт судів першої інстанції про розгляд матеріалів кримінального провадження. Форма 1-1. Розділ 7 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://court.gov.ua/inshe/sudova_statystyka/

⁵ Європейська конвенція про видачу правопорушників: Міжнародний документ від 13 грудня 1957 р. // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_033

⁶ Конвенція про правову допомогу і правові відносини у цивільних, сімейних і кримінальних справах: Міжнародний документ від 22 січня 1993 р. // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/997_009

⁷ Договір між Україною та Федеративною Республікою Бразилія про видачу правопорушників: Міжнародний документ від 21 жовтня 2003 р. // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/076_013

⁸ Справа «Мелоні проти Швейцарії» (Заява № 61697/00): Рішення Європейського суду з прав людини від 10 липня 2008 р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : [https://hudoc.echr.coe.int/fre#{"itemid":\["001-85776"\]}](https://hudoc.echr.coe.int/fre#{)

⁹ Європейська конвенція про видачу правопорушників: Міжнародний документ від 13 грудня 1957 р. // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_033

¹⁰ Договір між Україною та Ісламською Республікою Іран про видачу правопорушників: Міжнародний документ від 11 травня 2004 р. // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/364_027

¹¹ Про затвердження Інструкції про порядок використання правоохоронними органами можливостей НЦБ Інтерполу: Наказ МВС України, Генеральної прокуратури України, Служби безпеки України [...] від 9 січня 1997 р. № 3/1/2/5/2/2 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0054-97/page>

¹² Ухвала слідчого судді Білоцерківського міськрайонного суду Київської області Закаблук О. В. у справі № 357/9493/17 від 21 серпня 2017 р. // База даних «Єдиний державний реєстр судових рішень» : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/68381745>

¹³ Ахтирська Н. М. Судовий контроль за екстрадиційним процесом: підстави для тимчасового та екстрадиційного арешту / Н. М. Ахтирська // Бюлетень Міністерства юстиції України. – 2014. – № 10. – С. 141.

¹⁴ Ухвала слідчого судді Берегівського районного суду Закарпатської області Ільтьо І. І. у справі № 297/3031/16-к від 1 грудня 2016 р. // База даних «Єдиний державний реєстр судових рішень» : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/63126517>

¹⁵ Про практику застосування міжнародних договорів та окремих положень Кримінального процесуального кодексу України: лист-орієнтування Генеральної прокуратури України від 1.08.2017 № 14-28.

Резюме

Фомина Т. Г. Тимчасовий арешт як спеціальний вид тримання під вартою: підстави та процесуальний порядок застосування.

Досліджено питання процесуального порядку застосування тимчасового арешту. Визначено, що у КПК України у правовій регламентації даного питання наявні деякі проблеми, зокрема, відсутнє чітке визначення змісту клопотання про застосування тимчасового арешту. Висвітлено практичні проблеми під час обрання даного виду запобіжного заходу.

Ключові слова: КПК України, екстрадиція, запобіжний захід, тимчасовий арешт, клопотання прокурора, ухвала слідчого судді.

Резюме

Фомина Т. Г. Временный арест как специальный вид содержания под стражей: основания и процессуальный порядок применения.

Исследован вопрос процессуального порядка применения временного ареста. Определено, что в УПК Украины в правовой регламентации данного вопроса имеются некоторые проблемы, в частности, отсутствует четкое определение содержания ходатайства о применении временного ареста. Освещены практические проблемы при избрании данного вида меры пресечения.

Ключевые слова: УПК Украины, экстрадиция, мера пресечения, временный арест, ходатайство прокурора, постановление следственного судьи.

Summary

Fomina T. Temporary Arrest as a Special Type of Detention in Custody: Grounds and Procedures of the Application.

The author has researched the issue of the procedure of the application of the temporary arrest. It has been determined that the Criminal Procedural Code contains some problems within legal regulation of this issue, in particular there is no clear definition of the content of the request to apply the temporary arrest. The author has highlighted the practical problems while choosing this type of a preventive measure.

Key words: Criminal Procedural Code of Ukraine, extradition, a preventive measure, temporary arrest, prosecutor's request, authorization of an investigating judge.